

ENGEL KİMİN?

Bir çığlık sesiyle gözlerimi açtım. Korkudan titreyen ellerimle, yatağın her köşesini yokladım. Yoktu! Evet! Annem yanımda yoktu. Sesini duyduğum halde bakındım, belki bir kâbustur diye. Her gün yaşadığımız kâbustu bu. Babam yine annemi dövüyordu. Ben de bıraktığı eser yetmezmiş gibi, bakmaya kıyamadığım annemi dövüyordu. Ama ben hiç bir şey yapamıyordum. Tek bacağımınla ne yapabilirdim ki! Sessizce yorganı kafama çektim. Anneme ne olacaktı? Oda benim gibi sakat mı kalacaktı? Gözlerimi sıkıca kapadım, kulaklarımı tıkadım. Bir müddet öylece yattım. Ses gelmiyordu artık. Aklım hep annemdeydi. Acaba ne oldu? Diye düşünürken kapı açıldı. Korkudan yorganı açıp bakamıyordum. Ya babamsa! Ya beni bir daha döverse! Artık nefes bile alamıyordum. Hıçkırığa boğulmuş bir ses;

- Oğlum korkma, baban gitti...

Dünyalar benim olmuştu, zıplayarak annemin boynuna atılmak istedim. Ama sadece oturabilmişim. Korkmuyordum artık. Annem yanımdaydı. Kafamı göğsüne yasladı, öyle atıyordu ki yüreği, neredeyse yerinden çıkacaktı. Bacağımı kaybettiğim günde bu durumdaydı ama annemi korumuştum, dövememişti, bu bana yeterdi. Unutamadığım o gün dün gibi aklımdaydı...

Akşam annemle televizyon izlerken kapı çalındı. Gelen babamdı. Ayakta duramıyordu, bir sağa, bir sola sallanarak odaya girdi.

- Yemeği hazırlamadın mı daha? Ben sana yemeğim hazır olacak demedim mi kadın?
- Babacım az önce kaldırdık, yine gelmeyeceksin sandık.
- Sen kimsinde bana cevap veriyorsun?... Dediğini hatırlıyorum sadece. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Annem başucumda oturuyor sürekli ağlıyordu.
- Neredeyiz anne?
- Hastanedeyiz yavrum, korkma yanımdayım.

Elimi tuttu ve öptü.

- Bana ne oldu anne? Him tamam hatırlıyorum!
- Bak oğlum, bu acılarımız bitecek sen üzülme. Bacağın alçıya aldılar, birkaç güne kadarda çıkarız buradan. Ne olur üzülme!
- Alçı ne anne? Bacağımı neden kıpırdatamıyorum? Canım acımıyor anne sende üzülme olur mu?
- Canım oğlum, bahtsız kadersiz oğlum...

Doktor amcalar odaya girdi, annemi çağırdılar. Yanımdan gitmesini istemiyordum. Saçımı okşadı ve gitti. Konuşmaları duyamıyordum. Bana bakarak bir şeyler anlattılar, annem yine ağlıyordu. Ameliyat olması şart dediklerini duydum. Ne yapacaklardı bana? Ameliyat neydi? Annem hıçkırıklara boğularak geldi yanıma.

- Korkma oğlum, canını yakmayacaklar.
- Ne dediler? Ameliyat ne anne? Ne yapacaklar bacağıma?
-

Babam içeri girdi. Çarşafı kafama çektim. Yine titremeye başlamıştım.

Annem;

- Git buradan, ne yüzle geldin? Senin yüzünden çocuğum ne hale geldi. Kangren olmuş, bacağına kesecekler. Git! Seni şikâyet etmeden git. Allah seni kahretsin! Korkma oğlum aç kafanı gitti, yok bir şey korkma aç.

Açamıyordum, duyduklarım doğrumuydu? Bacağımı gerçekten kesecekler miydi? Ben ne yaptım ki onlara, neden böyle bir şey yapacaklardı? Anneme sorunca ağlıyordu. Ben de ağlamasını istemediğim için soramıyordum. Ameliyat dedikleri gün geldi. Çok korkuyordum bacağına kesecekleri için onlardan nefret ediyordum. Ama hiçbir şey yapamıyordum. Gözlerimi açtığımda annem başucumda sessizce oturuyordu. Ağlamıyordu. Kafamı kaldırıp hemen bacağıma baktım. Dizimden aşağı tarafı gözüküyordu. Bu sefer ağlayan bendim...

- Neden anneciğim, neden? Ben onlara ne yaptım, neden kestiler? Top oynadığım için mi kızdılar? Söz anne, bir daha oynamam, yeter ki bacağıma geri taksınlar, lütfen anneee!...

Aradan yıllar geçti. Komşumuzun verdiği haberle, annem kendini yerlere attı. Babamın annemi dövdüğü gece, arabayla giderken köprüden tren yoluna uçmuş, iki bacağına da tren biçmiş ve orada ölmüştü. Annem ağlıyordu ama ben hiç ağlamadım. Bir daha gelmeyeceği için çok mutluydum.

- Anne babam artık eve gelmeyecek değil mi?
- Evet oğlum, artık baban yok. Ama ben yanındayım seni hiç bırakmayacağım. Sen üzülme olur mu? Bunların hepsi geçecek sakın üzülme...

Üzülmemiştim ki, ben babaları sevmiyordum zaten. Arkadaşlarımla babaları ellerinden tutup okula getiriyorlar. Onlarda dövüyor mudur acaba? Dövselerdi onların bacakları olmazdı ki. Büyüyünce baba olmak istemiyordum. Annemin istediği gibi kocaman adam olmak istiyordum. Zaten okula da başlamıştım. Büyük adam olup anneme ben bakabilirdim. Her gün sırtında taşıyarak götürdüğü bu okul çok önemli bir yer olmalıydı ki bu kadar eziyeti çekiyordu. Okul müdürü anneme bu eziyeti daha fazla yaşatmadı ve kampanyayla aldığı tekerlekli sandalyeyi bana hediye etti. Okula gitmekte kolaylaşmıştı benim için. Sadece birazcık daha büyümem gerekiyordu. Doktor olacak, hiçbir çocuğun bacağına kesilmesine izin vermeyecektim. Artık babam yoktu. Önümde bir engel kalmamıştı.

Komşuların ve akrabalarımızın yardımıyla üniversiteyi bitirdim. Artık meslek sahibi olup anneme bakabilirdim. Sınavlara girdim, iş araştırdım. Ama engelim olduğu için kimse işe almak istemiyordu. Tek bacaklı birini ne yapacaklardı ki? Yılmadan araştırdım, başvurular yaptım. Bunca sene bu kadar azimle boşuna mı okumuştum? Senelerce tek bacak yaftasını boşuna mı sineye çekmişim? Peki, ne yapabilirdim? Günlerce haftalarca bekledim. Arayan soran yoktu. Ben engellydim, babamın bile kabul etmediği engelliye başkaları neden kabul etsin ki? Bunca yıl sorun etmediğim engelim, başkalarına engel oluyordu sanırım. Bütün hayallerim bütün emeklerim boşunaydı. Annem üzüntüsünü belli etmemeye çalışıyordu ama bu halime üzülüyordu. Bense sakat olduğum için değil anneme bakacak iş bulamadığım için üzülüyordum. Para kazanmak için bütün engelleri aşmaya hazırdım. Engelimi görmeden, beni insan yerine koyarak, bize eşit davranarak elimden tutan biri olsaydı bunu başarmıştım. Umutlarım bitmişti. Kendime eve kapattım. Annemle bile konuşmaz oldum. Oda üzerime üzerime geliyordu artık. Engelim ilk defa bu kadar canımı acıtıyordu. İş bulsaydım kendilerini sağlam zanneden insanlardan daha fazla çalışıp para kazanacaktım, bunu hayal ediyordum. Hayallerime engel olan babam mıydı, doktorlar mıydı yoksa işe başlamama müsaade etmeyen insanlar mıydı?

